

# SỰ BẢO THÙ CỦA NÀNG

## Hồi 17

### Báo Phục Bắt Đầu

**Z**ên triền núi mới mọc lên một mộ phần mới, màu cỏ trên mộ phần vừa mới xanh ươm, vài cây bạch dương xếp hàng đứng đưa đón gió tây, đầu mộ đặt một bia đá xanh cao sáu thước.

Trên bia có khắc mấy chữ lớn: “Ái nữ Mã Phương Linh chi mộ”.

Đôi mắt Mã Không Quần thần thờ ngưng chú nhìn ngôi mộ mới, qua một hồi rất lâu mới chậm chậm quay mình đối diện Phó Hồng Tuyết, những nếp nhăn trên mặt lão càng sâu đậm, mỗi một nếp nhăn không biết chôn giấu bao nhiêu quá khứ thâm lương thảm thống ? Cũng không biết chôn giấu bao nhiêu thống khổ ? Bao nhiêu thù hận ?

Phó Hồng Tuyết lẳng lẳng đứng trong gió tây, đôi tròng mắt đen sì thản nhiên chú thị nhìn Mã Không Quần.

Mã Không Quần ngưng thị nhìn hấn, chột hỏi:

- Người đã nhìn thấy gì ?

“Một ngôi mộ”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp lời.

- Người biết đó là mộ của ai không ?

- Mã Phương Linh.

- Người biết nó là ai ?

- Con gái của Mã Không Quần.

Phó Hồng Tuyết không nói “con gái của người”, mà nói “con gái của Mã Không Quần”, bởi vì cho tới nay hấn vẫn không tin người đứng trước mặt hấn là Mã Không Quần.

Mã Không Quần mười năm trước đã chết, là hấn tận mắt chứng kiến lão ngã gục, tuy không phải là hấn giết, nhưng hấn tin vào mắt mình.

Trước triền núi là một phiến thảo nguyên mênh mông, tiếp nối trời xanh, gió trên núi càng lạnh, gió lùa đám cỏ cao chập chùn như sóng nước ba đào giữa trùng dương.

Thần sắc của Mã Không Quần càng bi thương, lảm bảm:

- Con gái của Mã Không Quần ...

Lão đột nhiên quay mình nhìn xa xăm, qua một hồi rất lâu mới từ từ hỏi:

- Hiện tại người đã nhìn thấy gì ?

“Thảo nguyên”. Phó Hồng Tuyết đáp: “Mặt đất”.

- Có nhìn thấy biên giới của vùng đất này không ?

- Không nhìn thấy.

“Vùng đất một mảnh nhìn không thấy biên giới này là của ta”. Mã Không Quần kích động thốt: “Tất cả sinh mệnh trên mặt đất đó, tất cả tài sản trên mặt đất đó, cũng toàn bộ đều thuộc về ta, cội rễ của ta đã ăn sâu trong vùng đất này”.

Phó Hồng Tuyết lắng nghe, hấn chỉ còn nước lắng nghe, bởi vì hấn thật sự không hiểu Mã Không Quần hôm nay đem hấn đến nơi đây, nói lên những câu đó, là có dụng ý gì ?

“Căn cội của ta ở đây, Mã Phương Linh lại là mạng của ta”. Mã Không Quần thốt: “Vô luận là ai giết nó, đều nhất định phải trả một cái giá rất lớn”.

Nghe câu nói đó của lão, Phó Hồng Tuyết chầm chậm đưa thị tuyến về phía ngôi mộ mới.

--- Người chôn dưới mộ phần đó thật sự là Mã Phương Linh ?

Gió đùa cây cỏ, cơn kích động của Mã Không Quần phảng phất đã bị gió lạnh cuốn đi mất, thần sắc của lão dần dần bình tĩnh trở lại, một hồi lâu sau mới thở dài nhẹ.

“Ta tuy không tận mắt chứng kiến người giết Mã Phương Linh, nhưng người cũng vô phương chứng minh người giết không phải là người”. Mã Không Quần chú thị nhìn hấn.

- Ta không thể.

Mã Không Quần đột nhiên lại quay mình, lại đối diện thảo nguyên bao la không bờ bến.

“Vô luận là ai muốn ôm trọn cả mảnh đất này, đều không phải là chuyện dễ dàng”. Mã Không Quần chợt chuyển đổi đề tài: “Người có biết tất cả ở đây, ta làm sao mà có được không ?”

--- Là tâm địa đen tối của người đã giết hại hảo bằng hữu của người, Bạch Thiên Vũ, mà chiếm được.

Phó Hồng Tuyết tịnh không nói ra câu đó, hấn chỉ lạnh lùng nhìn Mã Không Quần.

“Đó là nhờ tính mạng của hảo hữu và vô số huynh đệ của ta đổi về”. Mã Không Quần thốt: “Bọn họ đã chết, nhưng ta lại còn sống”.

- Ta biết.

“Cho nên vô luận là người nào cũng đừng mong chiếm đoạt tất cả từ trong tay ta”. Mã Không Quần nghiêng răng, lại chậm chậm nói: “Trừ Bạch Y Linh”.

Phó Hồng Tuyết không hiểu ý tứ của câu nói đó, cũng may Mã Không Quần lại rất mau chóng giải thích.

“Mã Phương Linh tuy là mạng của ta, nhưng vì Bạch Y Linh, ta có thể vì nghĩa vụ mà gạt bỏ hết tất cả”. Lão nhìn Phó Hồng Tuyết: “Người có hiểu ý tứ của ta không?”

“Ta không hiểu”. Phó Hồng Tuyết thật sự không hiểu.

“Mối thù giết con gái bất cộng đái thiên, tuy nhiên ...” Mã Không Quần cắn môi: “Tuy nhiên Bạch Y Linh lại thích người”.

Bạch Y Linh ?

Phó Hồng Tuyết đã dần dần thấu hiểu ý tứ của lão.

Tất cả sự nghiệp của Vạn Mã Đường là do vợ chồng Bạch Thiên Vũ thu tóm về, cho nên đứa con cô của họ Bạch, Mã Không Quần tất phải chiếu cố, chiếu cố vô điều kiện, đó gọi là “giang hồ nghĩa khí”.

Cho nên Phó Hồng Tuyết cho dù có giết Mã Phương Linh, nhưng vì Bạch Y Linh, Mã Không Quần tất phải buông tha Phó Hồng Tuyết.

Đó là nguyên nhân hôm nay Mã Không Quần mang Phó Hồng Tuyết đến đây.

Tuy vậy sự thật có quả thật như vậy hay không ?

Người bị giết mai táng dưới phần mộ này có thật sự là Mã Phương Linh ?

Bạch Y Linh giống hệt Mã Phương Linh đó, có thật sự là Bạch Y Linh con gái của Bạch Thiên Vũ ?

Mã Không Quần ngưng chú nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Ta biết người là người rất có chí khí, nếu quả đổi lại lúc bình thường, ta có thể rất muốn kết giao người làm bằng hữu, thậm chí làm con rể của ta ...

Sắc mặt lão lại trầm hạ, trong mắt lại bắn ra những tia sáng sắc bén tàn độc như đao kiếm, gần từng tiếng:

- Nhưng hiện tại người tốt hơn hết là mau bỏ đi.

- Đi ?

“Không sai, đi”. Mã Không Quần thốt: “Mang Bạch Y Linh đi, đi càng nhanh càng xa càng tốt”.

“Ta vì sao lại phải đi ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Bởi vì rắc rối nơi đây quá nhiều, vô luận là ai ở đây đều khó tránh khỏi bị nhuộm

mùi máu". Mã Không Quần đáp: "Bởi vì ta tuy vì Bạch Y Linh, có thể nhẫn nại dung tha chuyện giết người của người, nhưng ta không thể đảm bảo người khác có thể tha thứ cho người".

"Ta không sợ rắc rối, cũng không sợ mùi máu". Phó Hồng Tuyết hững hờ đáp: "Càng không cần người khác tha thứ".

"Nhưng chỗ này người vốn không nên đến, người nên quay về". Mã Không Quần thốt.

"Quay về?" Phó Hồng Tuyết hỏi: "Quay về đâu?"

"Trở về gia hương của người". Mã Không Quần đáp: "Đó mới là chỗ người an thân lập nghiệp".

Phó Hồng Tuyết không hồi đáp liền, hấn chầm chậm quay mình nhìn thảo nguyên bát ngát, qua một hồi rất lâu sau mới chầm chậm thốt:

- Người có biết quê hương ta ở đâu không ?

"Vô luận quê hương người xa xôi tới cỡ nào, vô luận người muốn bao nhiêu tiền, vô luận người muốn mang cái gì ở đây đi, ta đều có thể giao cho người". Mã Không Quần đáp: "Yêu cầu của người, ta nhất định có thể đáp ứng, chỉ cần người mau chóng mang Bạch Y Linh đi".

"Bất tất phải như vậy, quê hương của ta tịnh không xa mấy". Phó Hồng Tuyết thốt.

"Không xa?" Mã Không Quần hỏi: "Ở đâu?"

Xa xa nơi chân trời có một cụm mây trắng, mục quang của Phó Hồng Tuyết dừng trên cụm mây trắng đó:

- Quê hương ta là ở đây.

"Ở đây?" Mã Không Quần ngẩn người.

Phó Hồng Tuyết quay mình, ngưng thị nhìn lão, trên mặt vẫn còn mang một thứ biểu tình rất kỳ quái.

"Ta sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, người còn muốn kêu ta đi đâu?" Phó Hồng Tuyết hỏi.

Nghe câu nói đó, lồng ngực của Mã Không Quần đã bắt đầu nhấp nhô không ngừng, song thủ nắm chặt lại, cổ họng phát ra những tiếng lách cách, lại không nói tới một chữ.

"Ta đã có nói qua, ta không bao giờ sợ rắc rối, cũng không sợ mùi máu". Phó Hồng Tuyết thốt: "Hơn nữa ta chỉ làm chuyện tự mình ta nghĩ ta nên làm".

"Người nhất định muốn lưu lại đây?" Mã Không Quần cuối cùng đã thốt được một câu.

- Phải.

Đó là câu trả lời của Phó Hồng Tuyết, vừa đơn giản, vừa khô khan, lại vừa khinh bạc.

**oOo**

Đóa phù vân từ xa phiêu dật trôi nổi, bao phủ ánh mặt trời, gió tây quẩn quện xào xạc lá cây, hàng bạch dương rừng mình đưa đẩy.

Lưng Mã Không Quần tuy vẫn thẳng đứng như ngọn bút, nhưng dạ dày lại đang co thắt, chùng như có một bàn tay vô hình đang ép chặt giữa ngực và dạ dày của lão, đè nén đến mức lão cơ hồ nhịn không được phải ói mửa.

Lão chỉ có cảm giác nước chua tràn lên đầy miệng, vừa chua vừa đắng.

Phó Hồng Tuyết đã đi.

Mã Không Quần biết, nhưng tịnh không cản trở, thậm chí nhìn một cái cũng không quay đầu lại nhìn.

--- Đã không thể ngăn trở, hà tất phải nhìn ?

Nếu đổi lại mười năm trước, lão tuyệt không thể để hắn đi.

Nếu đổi lại mười năm trước, lão hiện tại cũng có lẽ đã chôn hắn trên triền núi này.

Mười năm trước chưa từng có ai dám cự tuyệt yêu cầu của lão, mười năm trước lời nói của lão chưa từng có ai dám kháng lệnh.

Nhưng hiện tại đã có.

Hồi nãy khi bọn họ mặt đối mặt, Mã Không Quần vốn có cơ hội đánh gục Phó Hồng Tuyết, quyền đầu của lão vẫn nhanh nhẹn như mười năm trước, lão tự tin có thể đánh gục bất cứ người nào đứng trước mặt.

Tuy vậy, hồi nãy lão lại không động thủ.

Tại sao ?

Là lão đã quá già ? Hay là lão đã có nhiều đấn đo ngại ngại ?

Lão có thật sự là Mã Không Quần hay không ?

Có phải là Mã Không Quần của mười năm trước hay không ?

Tất cả mọi người ở Vạn Mã Đường ngày nay quả thật đều đã chết đi sống lại sao ?

Bao năm nay, bắp thịt của Mã Không Quần vẫn săn chắc, thậm chí cả trên cổ cũng không có một chút da nhăn, vô luận là ngồi hay đứng, thân người lão vẫn vững chãi

thẳng đứng như mười năm trước.

Mười năm nay, ngoại hình của lão cơ hồ không thấy có bất kỳ biến hóa gì.

Nhưng sự suy lão và biến hóa nội bộ của một người vốn bất kỳ một ai cũng vô phương nhìn ra.

--- Có lúc thậm chí cả mình đều nhìn không ra.

Sự cải biến và suy lão chân chính là trong tâm con người.

Một người một khi trong tâm mình đã có cảm giác suy lão, mới là suy lão thật sự.

Mã Không Quần chợt cảm thấy rất mệt mỏi.

Đóa phù vân hồi nãy che phủ trên đầu không biết từ lúc nào đã biến thành mây đen, khí trời càng u ám, giống như sắp có mưa giông.

Mã Không Quần đương nhiên nhìn thấy, kinh nghiệm bao năm nay đã khiến cho lão thấy được biến hóa của khí hậu, giống như lão nhìn thấy biến hóa của nhân tâm, nhưng lão lại không chịu quay về.

Lão lẳng lặng đứng trước ngôi mộ mới, lẳng lặng ngưng chú nhìn dòng chữ trên bia mộ: “Ái nữ Mã Phương Linh chi mộ”.

Mai táng trong mộ phần đó có thật sự là Mã Phương Linh ?

Bí mật đó ngoại trừ người chôn dưới mộ và lão ra, người biết tịnh không nhiều.

Bí mật đó đã ẩn tàng trong tâm lão mười năm nay, giống như một mũi gai nhọn đâm chích tim gan lão, lão chỉ vừa nghĩ tới, trong tâm đã cảm thấy đau xót.

Hiện tại ánh mắt của lão có vẻ thống khổ, là vì lão nghĩ tới bí mật đó ? Hay là vì Phó Hồng Tuyết đã cự tuyệt yêu cầu của lão ?

Mặt đất ngoại trừ tiếng gió ra, tịnh không có tiếng vó ngựa hay tiếng bước chân, Mã Không Quần lại có cảm giác có người đi lên triền núi.

Lão biết ai đã đến.

Bạch Y Linh.

Chỉ có Bạch Y Linh là người duy nhất cộng hưởng tất cả bí mật cùng lão.

Lão tín nhiệm Bạch Y Linh, giống như phụ thân tín nhiệm con gái mình vậy.

“Hắn không đáp ứng ?” Bạch Y Linh đi đến sau người Mã Không Quần, chuyển giọng hỏi.

Mã Không Quần lắc đầu.

Câu trả lời đó Bạch Y Linh phảng phất đã biết từ sớm, nàng nhìn thấy Mã Không Quần lắc đầu, trên mặt nàng lập tức lộ xuất vẻ ai oán.

“Tôi đã nói hắn không thể đáp ứng”. Bạch Y Linh nhẹ nhàng nói: “Hắn nếu quả là

thứ người đó, mười năm trước hẳn cũng đã không thể đi”.

Mã Không Quần ngẩng đầu, nhìn đám mây đen trên trời, thở dài nhẹ nhàng:

- Ta vốn hy vọng hẳn có thể mang người đi, như vậy ta không còn lo lắng nữa”.

“Hẳn nếu quả thật sự mang tôi đi, ông không phải đã vi phạm tôn chỉ của tổ chức sao?” Bạch Y Linh hỏi.

“Tổ chức?” Mã Không Quần lẩm bẩm: “Là vì tổ chức, ta mới hy vọng người đi”.

Mã Không Quần quay người ngưng chú nhìn Bạch Y Linh, nhắc tay vuốt má nàng nhẹ nhàng, trong mắt ngập tràn nỗi quan tâm trù mến.

“Tôi đi thì ông làm sao đối diện với tổ chức?” Bạch Y Linh hỏi: “Thủ đoạn của tổ chức, ông không thấu hiểu sao?”

“Có lẽ người nói không sai, ta đã già rồi”. Mã Không Quần thở dài nhẹ nhàng: “Bởi vì ta đã già, cho nên ta mới hy vọng người sống được khoái lạc một chút, hy vọng người có thể ly khai nơi này”.

Lão dừng một chút, để những giọt nước mắt muốn chảy ra tan dần trong hốc mắt, mới nói tiếp:

- Còn về tổ chức ... Dù gì đi nữa ta cũng đã già, ta còn có gì để sợ nữa ?

Mây đen còn chưa tiêu tán, lúc mưa rào đổ xuống, khí lạnh khốc liệt lại đã bố ráp, một tiếng sấm chấn động mang tai vang lên.

Lúc nghe thấy tiếng sấm ngọt ngào đó, Phó Hồng Tuyết đã quay trở về phòng, mặt đất quanh đây đã chìm lỉm trong bóng tối, trong phòng còn chưa tắt đèn, tối thui tối mịt.

Phó Hồng Tuyết từ khi rời khỏi triền núi đã bước thẳng một lèo không dừng chân đến đây, tới bây giờ hẳn đương nhiên cũng không có ý định dừng lại, nhưng hẳn vừa khoa chân phải lại phảng phất đã bị người nắm lại giữa không trung.

Lông tóc trên toàn thân hẳn giữa giây phút đó đột nhiên dựng đứng lên hết.

Bốn bề tĩnh lặng yên ắng, một tiếng động cũng không có, Phó Hồng Tuyết tại sao lại đột nhiên biến thành như vậy ?

o0o

Bóng tối bát ngát vô biên, tĩnh mịch chết chóc, không có ánh sáng, cũng không có tiếng động.

Phút giây Phó Hồng Tuyết đang khoa chân bước qua cửa phòng, tất cả mọi động

tác đều đình chỉ, bởi vì hắn nghe thấy một thứ thanh âm rất kỳ quái, không phải là tiếng bước chân, cũng không phải là tiếng hô hấp, mà là một thứ thanh âm khác.

Một thứ thanh âm không thể dùng tai nghe được, tai cũng không thể nghe, một thứ thanh âm chỉ có dùng cảm giác linh mẫn của dã thú mới có thể nghe thấy.

Có người trong phòng.

Một người.

Một người muốn lấy mạng hắn.

Một người ngập tràn oán hận.

Phó Hồng Tuyết nhìn không thấy người đó, cả bóng cũng nhìn không thấy, nhưng hắn có thể cảm thấy cự ly giữa người đó và hắn càng lúc càng gần.

Mặt đất lạnh như băng, gió lạnh như băng, đao lạnh như băng.

Phó Hồng Tuyết đã nắm chặt cán đao của hắn, hắn ngoại trừ chuyện nắm chặt cán đao ra, không dám động đậy một chút, không dám phát ra tiếng động gì, thân người hắn phảng phất dần dần cứng đờ.

Giữa thiên địa dằng dặc sự tĩnh mịch chết chóc, bỗng ngay lúc đó, trong phòng đột nhiên truyền ra một tràng tiếng gió bén nhọn.

Phó Hồng Tuyết mười tám tuổi đã bắt đầu xông pha giang hồ, giống như một con sói hoang bên lãng trong giang hồ, hắn chịu đựng rừng quyền, chịu đựng sóng chưởng, chịu đựng khói kiếm, chịu đựng sương đao, chịu đựng đủ các thức các dạng vũ khí và ám khí.

Hắn đương nhiên nghe thấy đó là tiếng gió của ám khí phá không, một thứ ám khí cực mỏng manh, cực bén nhọn, thứ ám khí đó thông thường đều dùng cơ quan bắn ra, hơn nữa thông thường đều có tấm độc.

Lúc ám khí phá không, Phó Hồng Tuyết vốn nên thoái lui, vốn nên tránh né, nhưng hắn lại phảng phất như toàn thân đã cứng ngắc, hắn không tránh né, không động đậy.

Hắn nếu quả động đậy, nếu quả tránh né, hắn đã chết rồi.

“Đình” một tiếng, ám khí đã bay vụt qua, bắn trên bản đá xanh bên cạnh người Phó Hồng Tuyết.

Người trong phòng đã tính toán hắn nhất định tránh né, nhất định động đậy, cho nên ám khí bắn ra không nhắm vào người hắn, mà nhắm đường lui của hắn, không cần biết là hắn né bên nào, chỉ cần hắn vừa động đậy là chết.

Hắn không động.

Hắn nghe tiếng gió phát ra không trực tiếp bắn vào người hắn, hắn cũng tính đúng

chủ ý của người xuất thủ.

Hắn tịnh không chắc chắn mười phần, thứ chuyện đó vô luận là ai đều tuyệt không thể chắc chắn mười phần.

Giữa một sát na không thể ngập ngừng đó, hắn cũng vô phương đắn đo, nhưng hắn nhất định phải đánh bạc một chuyến, dùng tính mạng của mình mà đánh bạc, dùng sự phán đoán của mình mà đánh bạc.

Lần đánh bạc này hắn đã thoát hiểm, thắng là thoát hiểm.

Nhưng canh bạc vẫn còn chưa dứt, Phó Hồng Tuyết nhất định còn phải đánh bạc nữa, đối thủ của hắn nhất định không chịu phóng tha hắn.

Lần này hắn tuy đã thắng, lần tới có thể thua, lúc nào cũng đều có thể thua.

Thua là mất cái mạng của hắn, rất có khả năng cả người đối thủ cũng chưa nhìn thấy, mạng đã thua mất rồi.

Phó Hồng Tuyết lại chắc chắn khẳng định con người trong phòng là người hắn cả đời chưa từng gặp qua.

Chỉ cần là người hắn đã gặp qua, hắn có lòng tin hắn nhất định có thể đã nhận ra rồi, đó đương nhiên cũng là kinh nghiệm xông pha giang hồ của hắn.

Cả đối thủ là ai cũng không biết, lại có thể thua cả cái mạng, phương pháp chết đó Phó Hồng Tuyết đương nhiên không nguyện ý, cho nên hắn đột nhiên bắt đầu ho húng hắng.

Ho đương nhiên là có thanh âm, có thanh âm là có mục tiêu, hắn đã đem mình bộc lộ hoàn toàn cho đối phương biết.

Cho nên hắn lập tức lại nghe thấy tiếng gió, tiếng gió phảng phất muốn làm tê liệt cả người hắn.

Vừa nghe thấy tiếng gió, người của Phó Hồng Tuyết đã phóng người, dùng tận hết tiềm lực của hắn để phóng mình, tránh bên dưới tiếng gió.

Trong bóng tối đột nhiên lóe lên đao quang.

Đao quang lạnh như băng, đao quang tử vong !

Khi Phó Hồng Tuyết đang ho húng hắng, hắn đã bạt đao, một trong năm thanh đao ghê gớm nhất thiên hạ.

Tiếng động đó vừa vang lên, lại mang đến tịch mịch chết chóc.

Phó Hồng Tuyết vừa rơi mình ra sau, cũng không động đậy nữa, cả hô hấp đều đình chỉ, duy nhất có thể cảm thấy là mồ hôi lạnh nhỏ xuống từ chót mũi hắn.

Cũng không biết bao lâu sau, xem chừng dài đằng đẳng như vĩnh cửu, Phó Hồng

Tuyết mới nghe thấy một tiếng động khác.

Hắn đang đợi tiếng động đó.

Vừa nghe thấy tiếng động đó, cả người hắn lập tức hư thoát, từ từ buông thả nói lỏng.

**oOo**

Tiếng động Phó Hồng Tuyết nghe thấy là một tiếng rên cực kỳ yếu ớt, và một tràng hơi thở hỗn hển.

Người chỉ có thống khổ đến mức cực hạn, đã hoàn toàn vô phương khống chế lấy mình, mới có thể phát ra thứ thanh âm đó.

Phó Hồng Tuyết biết trận chiến này hắn đã thắng.

Thắng tuy vừa mệt mỏi vừa gian khổ, nhưng hắn cuối cùng đã thắng.

Hắn từng thắng qua, thường hay thắng, cho nên hắn còn sống.

Hắn luôn luôn nghĩ không cần biết ra sao, thắng lợi và sinh tồn ít ra luôn tốt hơn thất bại, luôn tốt hơn chết.

Nhưng lần này hắn cơ hồ cả tư vị chiến thắng cũng đều không còn kịp thời phân biệt, trong bóng tối bao la vô biên chợt đã phát ra một vùng ánh sáng.

--- Quang minh cũng giống như hắc ám, luôn luôn đột nhiên mà tới, ai cũng không biết nó lúc nào tới, nhưng mình nhất định phải có tín tâm, nhất định phải tin nó sớm muộn gì cũng tới.

Phó Hồng Tuyết chung quy đã nhìn thấy con người đó, con người mang đầy oán hận, một mực muốn giết hắn.

**- o O o -**